

Phần 1

Chương 1

Mở Đầu - Mới Đến, Kinh Hồn Lúc Nửa Đêm

Ngày mười lăm tháng bảy, là tết Trung Nguyên.

Ngày này, quan câu sru tuyển người, phân chia thiện ác. Cả này lẫn đêm tụng kinh giảng đạo, thập phương đại thánh cùng tề tựu, là lúc dã quỷ được giải thoát.

Cũng lúc này vào giữa tháng bảy, quỷ môn mở ra, một lần mở là mở suốt nửa tháng.

Truyền thuyết kể rằng Diêm Vương vào ngày này mở ra quỷ môn, cho chúng quỷ ban đêm rời khỏi địa phủ chạy tới dương gian. Chúng quỷ quay lại nhân gian, kiểm tra việc thiện việc ác của mỗi người, hậu nhân cũng nhân cơ hội này để tế bái tổ tiên.

Giữa tháng bảy, cửa quỷ mở ra, mọi việc đều không nên làm.

Không nên đi xa, chuyển nhà, động thổ; kỵ hôn sự, khai trương, đòi nợ; tránh làm các hoạt động trên nước, như bơi lội, chơi thuyền.

Ngày mười bốn tháng bảy, chúng quỷ ở địa phủ đi du lịch, các quan viên quỷ nghỉ ngơi, Diêm Vương cùng Phán quan uống rượu, uống đến cả hai đều say.

Công Tôn Hiểu Vân, con gái duy nhất của Công Tôn Sách phủ Khai Phong, năm nay mười sáu tuổi, chết vào giờ Dậu ngày mười bốn tháng bảy.

Năm Bảo Nguyên thứ hai (công nguyên năm 1039), tết Trung Nguyên ngày mười lăm tháng bảy.

Trong thành Biện Lương, trong chợ ngoài đường, các đồ tế phẩm, tiền vàng, hàng mã, hương dây cùng pháo rục rờ muôn màu. Từng căn nhà đều được quét tước sạch sẽ, trường bàn thờ bày hương án, sắp xếp bài vị tổ tiên, cung phụng cơm rượu thịnh soạn liền mấy ngày, đón cố tổ.

Mấy ngày này, người trong nhà không được cãi vã, không được lộ ra thân thể, ở nhà dù nhìn thấy rắn, ếch hay chim bướm đều không được đánh chết. Ban đêm, lập tế đàn, đốt vàng mã cho tổ tiên đã qua đời.

Trên bờ sông, dưới cầu, đã có người đốt tiền giấy, vàng mã cho cô hồn dã quỷ không ai “nhận”, coi đây là việc thiện, giúp tổ tiên mình dưới âm phủ không bị khó xử.

Nam viên khu nhà ở phủ Khai Phong, sân nhà cha con Công Tôn Sách, ngày thường luôn thanh tĩnh, hôm nay lại tụ tập rất nhiều người.

Triển Chiêu, Vương Triều, Mã Hán, Lô Thanh, Lí Thiết, Lí đại nương, Lí Quý, Trần Phú cùng chục người khác, đều đứng trong đại viện không tính là lớn này, vô cùng im lặng. Có lẽ mọi người vẫn chưa thể chấp nhận chuyện Công Tôn Hiểu Vân đột ngột qua đời là sự thật, luôn vô tình mà nhìn nhau, tựa hồ đang hỏi đối phương: “Hiểu Vân thật sự cứ vậy chết đi sao? Ngày thường không bệnh không đau, một cô nương còn trẻ tuổi khỏe mạnh như vậy, hôm qua tinh thần còn sang láng, mới qua một đêm, sao đã cùng bọn họ âm dương xa cách chứ?”

Phòng khách được bố trí thành linh đường, trướng màn màu trắng treo quanh. Chính giữa phòng đặt một hương án, trên bày một mâm ngũ cốc, một mâm hoa quả, một đĩa điểm tâm. Chính giữa hương án, bên trên lư hương, cắm vài cây hương không đồng đều. Có cây đã cháy hết, chỉ còn lại chân hương màu đỏ mảnh mai, vì vừa mới tắt không lâu, vẫn còn khói trắng lượn lờ.

Đằng sau hương án, màn trắng từ trên trần buông dài xuống đất, ở giữa là một hoa cầu màu trắng. Trong trướng dẫu một quan tài gỗ liêu hai góc, chữ “phúc” ở chính giữa thấy rất rõ.

Triển Chiêu đứng ở trước linh đường, nhận hương Tiểu Thúy đưa tới, châm lửa từ nến, sau khi vái ba vái, cắm hương vào lư. Nhìn chữ “Phúc” trên quan tài, trong lòng Triển Chiêu một trận thổn thức, tuổi còn trẻ đã hương tiêu ngọc vẫn, phúc ở đâu chứ?

Thở dài một tiếng, Triển Chiêu đi ra phía trước, đứng bên cạnh Công Tôn Sách.

Qua một đêm, Công Tôn Sách dường như già đi rất nhiều. Khuôn mặt trắng bệch, hai mắt trũng sâu, vẻ mặt tiêu tụy, ngay cả một đầu tóc đen, trong đêm ấy đã chuyển bạc rất nhiều. Trung niên để tang con, mọi người ai mà không đau xót?

Công Tôn Hiểu Vân một thân áo trắng, lẳng lặng nằm trong quan tài, vẻ mặt an tường giống như đang ngủ.

“Công Tôn tiên sinh, người đã chết không thể sống lại, xin nén bi thương.” Lúc này, hần chỉ có thể nói như vậy.

Công Tôn Sách không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

Mười sáu năm trước, thê tử khó sinh mà chết, để lại đứa con gái này, hai người sống nương tựa lẫn nhau đến giờ, nàng là người thân duy nhất của ông, không ngờ đột nhiên lại mất. Công Tôn Sách muốn khóc mà không ra lệ.

“Đại nhân!” Ngoài cửa ồn ào một trận. Bao đại nhân một thân thường phục xanh đen, sắc mặt ngưng trọng đi vào.

Triển Chiêu từ sau linh đường đi ra. Bao đại nhân đã tới trước linh đường, Tiểu Thúy đốt một nén hương dâng lên, Bao đại nhân tiếp nhận vái ba vái, lại trả lại hương cho Tiểu Thúy cắm vào lư.

“Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn Sách không đáp, có lẽ lúc này ông không còn nghe thấy âm thanh nào từ bên ngoài nữa.

Bao đại nhân thấy vậy, lo lắng không thôi. “Triển hộ vệ.”

“Đại nhân.” Triển Chiêu ôm quyền trả lời.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn về phía Triển Chiêu.

“Vâng, đại nhân.” Triển Chiêu tiến lên vài bước tới bên cạnh Công Tôn Sách, “Công Tôn tiên sinh, đặc tội.”

Vừa dứt lời, ngón tay phải cử động rất nhanh, tay phải ngón tay nhanh chóng một chút. Công Tôn Sách lặng lẽ ngắt xiú, Vương Triều, Mã Hán liền tiến lên đỡ ông về phòng.

Bao đại nhân lắc đầu thờ dãi, “Thật sự là làm khó Công Tôn tiên sinh. Từ hôm qua tới giờ không uống một giọt nước, cũng không nghỉ ngơi, cứ như vậy biết làm thế nào.”

“Tiên sinh đau buồn tang con, Triển Chiêu mặc dù không thể cảm nhận được, nhưng cũng có thể hiểu. Lúc này trong lòng liên sinh, tất nhiên là thống khổ thương tâm nói không nên lời.” Triển Chiêu chậm rãi nói.

Bao đại nhân gật đầu, “Tiểu Thúy, người ở đây trông giữ cho tiểu thư nhà người.”

“Vâng, đại nhân.” Nha hoàn Tiểu Thúy bị gọi tên, một thân đồ tang quý ở một bên, đầu đội khăn tang, hai mắt đỏ bừng, đã khóc một hồi lâu. Thấy tình cảnh vừa rồi, lại càng thêm đau xót, không khỏi nghẹn ngào, lại ào ào khóc.

Nửa đêm giờ tí, đêm dài trăng tròn.

Trong linh đường ở Nam viện, chỉ còn một mình Tiểu Thúy canh giữ. Gió hơi nổi lên, thổi bay màn trướng; ánh nến lay động, kéo dài bóng hương án cùng quan tài.

Tiểu Thúy đã mệt chết, một ngày qua, ngoại trừ ăn cơm và đi vệ sinh, vẫn luôn ở trong linh đường. Nàng từ tám tuổi đã đi theo bên cạnh Công Tôn Hiểu Vân, cho tới giờ đã bảy năm, Công Tôn Hiểu Vân đối xử với nàng vô cùng tốt, hai người ngày đêm sớm chiều làm bạn, tình cảm không cần nói cũng biết. Nay tiểu thư nhà nàng ra đi vội vàng như thế, nàng chỉ có thể trông giữ bên cạnh linh đường, làm bạn với tiểu thư mấy ngày cuối cùng. Cho dù là mệt mỏi, vẫn chống đỡ quỳ ở đây đốt tiền vàng.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, thổi tắt nến bên trong, linh đường lập tức tối đen, chỉ còn lại ánh lửa đốt vàng mã.

Tiểu Thúy giật nảy, rùng mình một cái, nhất thời mệt mỏi hoàn toàn tiêu tán.

“Sao bỗng dung nổi gió lớn như vậy.” Tiểu Thúy thì thào tự nói, vừa đứng dậy lấy cây điếu lửa đốt lại nến, rồi quỳ trở lại.

Lúc này, đã không còn gió, màn trướng rủ xuống không nhúc nhích, hơn nữa bên trong có nến cùng tiền vàng, trong linh đường thật ra có chút khô nóng.

Nhưng Tiểu Thúy lại không thấy nóng, ngược lại trong lòng dấy lên một luồng lạnh lẽo. Bởi vì dường như nàng nghe thấy một tiếng nứt nở rên rĩ giống như tiếng gió, nhưng mà trong linh đường, đến cả ánh nến cũng không động, sao lại có tiếng gió?

Nhớ tới hôm nay là tết Trung Nguyên, truyền thuyết chúng quý địa phủ đi du lịch, tới nhân gian gặp gỡ người thân. Đã nhiều ngày qua, nhân gian các nơi đều có quỷ hồn du đãng. Chắc không phải có chuyện ma quái chứ? Nếu là quỷ hồn tiểu thư, thật ra không đáng sợ, các nàng có tình tử muội, tiểu thư sẽ không hại nàng. Nhưng nếu không phải tiểu thư, vậy...

Nghĩ đến đây, Tiểu Thúy không khỏi lại rùng mình một cái, lỗ chân lông cả người dựng lên.

“Tiểu thư tiểu thư, người nhất định phải phù hộ Tiểu Thúy, nếu người trở về thăm Tiểu Thúy, xin hãy hiện thân, nếu là, nếu là người nào khác, không không không, là “quỷ” nào khác, xin mau mau đi đi, Tiểu Thúy nhất gan, đừng hù dọa...”

Tiểu Thúy vừa đốt tiền vàng, vừa thấp giọng lảm bảm. Trên thực tế, nàng cũng không biết mình nói cái gì. Chỉ cảm thấy trong lòng cồn cào, sau lưng lạnh buốt, đành phải không ngừng nói chuyện, giống như muốn mượn nói chuyện để đuổi sợ hãi trong lòng.

“Àm âm.”

“A...”

Tiểu Thúy lưng cứng đờ, chỉ cảm thấy đến cả da đầu cũng run lên. Hai tay dùng sức giữ góc áo, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, khẽ cắn môi rồi mới chậm rãi ngẩng đầu.

Trên mặt tường, ánh lên một bóng đen cực lớn. Tiểu thư nhà nàng đang ngồi thẳng tắp trong quan tài, đưa lưng về phía nàng...

“A...”

Một tiếng kêu bén nhọn vang vọng bầu trời đêm, đánh thức rất nhiều người đang đi vào giấc mộng.

Bùm một tiếng, Tiểu Thúy ngã xuống đất, ngất đi.

Chương 2

Ảo Tưởng Trở Thành Sự Thật

“**P**hi phi phi”, trời ạ, miệng nàng sao lại có gạo. Nóng muốn chết, quần áo này sao giống tang phục thế? Đây là sao? Đây là... quan tài, nàng vậy mà ngủ trong quan tài, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Một hồi lâu sau, Đinh Hiểu Vân trong đầu vẫn trống rỗng, nàng hoàn toàn không hiểu rõ tình hình hiện tại. Mới ngủ một giấc, sao tỉnh lại đã đổi nơi ngủ rồi! Hơn nữa lại còn trong quan tài!

Đang lúc nghi hoặc, bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu bén nhọn, tiếp theo bùm một tiếng, có người ngã quy.

Đinh Hiểu Vân xoa xoa lỗ tai có chút đau, tay chân cùng cử động, từ trong quan tài leo ra.

Màu trắng màu trắng màu trắng, nơi nơi là màu trắng, quan tài, hương án, công phẩm, hương khói, nến trắng, tiền vàng. Đinh Hiểu Vân nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện nơi này là một linh đường.

Nhưng mà, vì sao nàng lại ở đây, còn nằm trong quan tài? Chẳng lẽ nàng đã chết? Ngủ một giấc liền chết? Loại chuyện này hình như từng nghe nói qua, ai đó có một ngày buổi tối đi ngủ, không tỉnh lại nữa. Nhưng mà... nàng không xui xẻo như vậy chứ?

Lấy tay sờ sờ mặt, cảm giác rất chân thật. Chẳng lẽ người sau khi chết cũng thế này?

Không thể nào? Hẳn là không phải!

Hay là... hay là có người trêu nàng, cố ý đem nàng tới nơi này?

Có khả năng.

Cũng không biết là tên nào thiếu đạo đức thế, lại làm chuyện ác liệt thế này, để nàng biết được tên nào đứng sau trò đùa dai này, không khiến hấn đẹp mặt là không thể nào!

Đinh Hiểu Vân oán hận nghĩ, đi đến trước hương án, nhìn Tiểu Thúy nằm trên mặt đất.

Người này là ai vậy? Còn mặc đồ tang, vừa rồi thét chói tai là nàng sao? Diễn cũng đủ thật, đề xi ben kia không phải cao bình thường.

“Này!” Đinh Hiểu Vân ngồi xổm trước người nàng, hô một tiếng, không thấy phản ứng.

“Này! Người đứng lên, đừng giả vờ nữa!” Lấy tay đẩy đẩy, vẫn không có phản ứng.

Chắc chưa chết chứ? Tay đặt lên mũi nàng kiểm tra, Đinh Hiểu Vân bị dọa. Thật là không thờ, lại kiểm tra mạch đập, không có.

Tại sao có thể như vậy, không phải mới vừa rồi còn thét chói tai sao, sao lúc này lại chết rồi?

Đinh Hiểu Vân vội vàng chỉnh nàng nằm thẳng lại, mở miệng, nắm mũi nàng, bắt đầu hô hấp cho nàng. Một lần, hai lần.

Kế tiếp lại đặt tay trên ngực nàng, đếm số xương sườn, tìm vị trí rãnh ngực ấn xuống, tay kia chùng lên mu bàn tay trước, hai khuỷu tay duỗi thẳng, lợi dụng sức nặng cơ thể đè tay xuống vuông góc với xương ngực, ép sâu chùng một tác sau đó thả lỏng.

Một lần, hai lần, ba lần...

Cứ mười lăm lần nhấn, lại hai lần hô hấp nhân tạo. Lặp lại ba lượt, Đinh Hiểu Vân đã đổ mồ hôi, có chút thở hổn hển.

Làm xong lượt ép tim, đang định buông tay đổi hô hấp nhân tạo, đột nhiên cảm thấy lồng ngực dưới tay mình nhảy lên vài cái, Đinh Hiểu Vân mừng rỡ: sống lại rồi!

“Oành, loảng xoảng lang lang...”

Một bóng người chạy như bay tới, Đinh Hiểu Vân chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, sau đó liền bay ra ngoài, oành một tiếng, không biết sau lưng đụng vào cái gì, chỉ nghe thấy loảng xoảng lang lang một trận, thật nhiều thứ nện lên người mình. Một cổ nóng bỏng từ cổ họng xông lên, vừa tanh vừa ngọt, tiếp theo cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau nhói.

Nhưng nàng không cảm thấy đau lâu, chỉ kịp nhìn thấy có bóng người trước mặt lung lay một cái, liền mất đi ý thức.

Công Tôn Sách vội vàng tới nơi, chỉ thấy bên trong linh đường một mảnh hỗn độn, ngũ cốc lư hương đều tan nát, Tiểu Thúy ngã trên mặt đất, hương án cũng đổ, một bên màn trướng bị đốt, bên trong đồng hồ hỗn độn có một người, thể lửa lan nhanh tới bên nàng, đang cháy tới tóc. Triển Chiêu giơ kiếm chém đứt màn trướng đang cháy, lại kéo một mảnh trướng dập tắt lửa.

Công Tôn Sách mắt nhìn cảnh này tràn ngập nghi hoặc: “Triển hộ vệ, xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu quay đầu nhìn Công Tôn Sách.

“Vừa rồi ta nghe trong này truyền đến tiếng kêu sợ hãi liền chạy tới, thấy...” Triển Chiêu ngừng lại một chút, nhìn người ngã trong đồng hồ hỗn độn.

“Thấy cái gì?”

“Thấy Hiểu Vân cô nương hai tay ấn ngực Tiểu Thúy, gây bất lợi cho Tiểu Thúy, cho nên... Triển Chiêu nhất thời tình thế cấp bách, liền ra tay cứu giúp, làm bị thương xác của Hiểu Vân cô nương, xin tiên sinh tha thứ.” Triển Chiêu trả lời, đến mình cũng cảm thấy lời này đặc biệt không được tự nhiên.

Công Tôn Sách trợn mắt há mồm. Hiểu Vân muốn ám sát Tiểu Thúy? Điều này sao có thể, Hiểu Vân đã chết rồi. Làm sao có thể...

Triển Chiêu đi đến bên cạnh người Công Tôn Hiểu Vân, đưa nàng tới một chỗ trống bên cạnh. Chuyện vừa xảy ra quả thật làm người ta khó hiểu. Chẳng lẽ là truyền thuyết “xác chết vùng dậy”? Trước đó hẳn chưa từng tin thuyết quỷ thần, nhưng lúc này dưới ngón tay truyền tới mạch đập, là chuyện gì đây?

“Tiên sinh, Hiểu Vân nàng... Nàng có mạch đập!”

“A...” Đau quá, ngực đau, ót đau, lưng cũng đau, thắt lưng cũng đau. Ngũ tạng lục phủ giống như bị đốt, ta làm sao vậy?

Đinh Hiểu Vân nhin không được rên rỉ ra tiếng, tiếp theo chậm rãi mở mắt.

“Tiểu thư!”

Đinh Hiểu Vân quay đầu, vừa chuyển động, ngực đau tới hít một hơi.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi.” Tiểu Thúy vẽ mặt kinh hãi nhìn nàng, tuy rằng tiểu thư chết mà sống lại, nàng ban đầu có chút sợ hãi, nhưng tiên sinh nói, bởi vì tiểu thư bị nghẹn ở ngực không thở được, nên xuất hiện trạng thái chết giả, hiện khí huyết lưu thông, tiểu thư liền sống lại, thật là sợ bóng sợ gió một hồi. Có điều... Tiểu Thúy nhíu mày, có chút oán giận nói:

“Triển đại nhân kia một cước thật nặng, khiến tiểu thư bị thương, tiên sinh nói tiểu thư phải nằm trên giường dưỡng bệnh một tháng mới có thể khỏe được!”

Đinh Hiểu Vân ngây ngốc nhìn bốn phía, nàng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường có sáu trụ, trên trụ còn điêu khắc tinh xảo, sa trường nguyệt sắc; đối diện giường là một bình phong bằng gỗ, vẽ mai lan trúc cúc; một bên giường đặt một ngọn nến, tản ra ánh sáng mờ nhạt. Mấy thứ này nhìn sao lại giống đồ cổ vậy.

Lại nhìn Tiểu Thúy đứng ở bên cạnh, người này hình như vừa rồi chính là người bị ngã trên đất, nhưng không mặc áo tang nữa. Có điều, một đầu búi tóc không được tự nhiên, cùng bộ quần áo màu vàng đất, khiến nàng nhìn không thoải mái, sao lại giống như nha hoàn từ trong phim cổ trang bước ra vậy. Hơn nữa nàng hoàn toàn không hiểu nàng ta đang nói gì.

Nàng có thể đoán bản thân đã xuyên qua không?

Hay là, nàng đang nằm mơ mà thôi? Gần đây đọc văn xuyên không quá nhiều, hơn nữa cơ hồ là mất ăn mất ngủ, rất có xu hướng tẩu hỏa nhập ma, cho nên, nàng nằm mơ cũng mơ mình xuyên qua.

Nhưng mà, đau đớn trên thân thể không phải là giả. Đinh Hiểu Vân giật giật tay, kết quả là một trận đau thấu tim, đau đến chảy nước mắt, một chút cũng không giống nằm mơ.

Có lẽ, nàng thật sự đã xuyên qua.

“Người vừa rồi nói cái gì?”

Tiểu Thúy thấy vẻ mặt mờ mịt của nàng, nghĩ rằng nàng không biết nguyên do trong đó, liền cẩn thận giải thích một lần:

“Chiều tối hôm trước, tiểu thư chỉ ở trong phòng đọc sách, không biết vì sao ngất xỉu, Tiểu Thúy mời tiên sinh đến, tiên sinh nói tiểu thư không thở nữa, thật làm Tiểu Thúy sợ hãi. Lúc ấy tiên sinh hạ châm cho tiểu thư, nhưng tiểu thư một chút phản ứng cũng không có. Sau đó tiên sinh cứ ngồi đầu giường tiểu thư không nhúc nhích, ngồi suốt một đêm. Mãi tới sáng hôm qua, Bao đại nhân mới gọi Bao Hưng sắp xếp linh đường và quan tài, đưa tiểu thư nhập liệm. Tiểu Thúy luôn giữ tại linh đường, nửa đêm hôm qua lúc Tiểu Thúy thấy tiểu thư ngồi dậy trong quan tài, bị hù sợ muốn chết, nghĩ rằng tiểu thư... Nghĩ rằng tiểu thư là xác chết vùng dậy, liền ngất đi. Lúc tỉnh lại, tiên sinh nói cho em biết, ban đầu tiểu thư vì bị nghẹn khí ở ngực, khí huyết không thông, mới xuất hiện trạng thái chết giả, sau đó thông khí, tiểu thư liền sống lại.”

Nghe Tiểu Thúy kể xong, Đinh Hiểu Vân tròn tròn mắt. Cho dù là bị sốc nếu không cứu đúng lúc, ngất cũng thành chết thật, làm sao qua hết một đêm còn sống lại? Xem ra tiểu thư này đã chết, mà nàng cầu huyết... “tá thi hoàn hồn”.

Nhưng mà, vấn đề là, nàng không nhớ rõ mình đã chết. Được rồi, có lẽ nàng thật sự ngủ rồi chết luôn, nên tự mình không biết.

Như vậy, tiên sinh gì kia, Bao đại nhân cùng Bao Hưng là ai? Không phải là ai đó mà nàng biết trong tiểu thuyết nào đó chứ?

“VẬY... Thương tích này của ta là chuyện gì?” Nàng nhớ rõ hình như có người đập ngực nàng một cước, đập rất mạnh!

“Chuyện này...” Tiểu Thúy có chút khó xử, “Triển đại nhân nghĩ tiểu thư là ‘lệ quý’, gây bất lợi cho Tiểu Thúy, cho nên liền...”

Nhìn Tiểu Thúy muốn nói lại thôi, Đinh Hiểu Vân đại khái đã hiểu. Tà mắt liếc Tiểu Thúy một cái, thầm nghĩ: lúc ấy là ta cứu người đó, nếu không có ta, phỏng chừng cô gái nhỏ này lúc ấy đã đi gặp Diêm Vương rồi. Thật là lòng tốt không được báo đáp! Vội lại, cho dù là “Triển đại nhân” kia “nghĩ” nàng gây bất lợi cho nàng ta, cũng hạ thủ quá không lưu tình! Nói thế nào nàng cũng là một nữ hài tử mà! Chẳng có một chút thương hương tiếc ngọc nào. Ngực đau quá...

Tiểu Thúy thấy nàng không nói lời nào, thần sắc liên tục thay đổi, lo lắng giải thích: “Tiểu thư, cô đừng trách Triển đại nhân, Triển đại nhân cũng là tình thế cấp bách, không được đúng mực. Sau này biết tiểu thư sống lại, ngài ấy cũng hối hận không thôi, lúc trước luôn chờ ngoài cửa, mãi tới lúc Bao đại nhân phải thượng triều mới rời đi.”

Hiểu Vân nghĩ: nếu “Triển đại nhân” kia là Ngự miêu Triển Chiêu trong truyền thuyết kia, nàng có thể xem xét tha thứ cho hắn. Có điều, “Triển đại nhân” này không thật sự là Triển Chiêu đó chứ!

“VẬY... Tiểu Thúy, niên hiệu hiện tại là gì?” Đinh Hiểu Vân suy nghĩ một hồi lâu, mới nghĩ ra một cách hỏi có vẻ ổn thỏa.

“Niên hiệu, hiện tại là năm Bảo Nguyên thứ hai, tiểu thư sao đột nhiên hỏi tới chuyện này?”

Bảo Nguyên năm thứ hai? Tống triều Bảo Nguyên năm thứ hai! Nơi này là Tống triều, nàng thật sự xuyên tới Tống triều! Hơn nữa vừa vặn là thời điểm Triệu Trinh làm hoàng đế. Bao đại nhân kia chính là Bao Chứng, tiên sinh kia chính là Công Tôn Sách, Bao Hưng kia chính là quản gia của Bao Chứng, mà “Triển đại nhân” kia, chính là Nam hiệp Triển Chiêu “Gió nam nhẹ thổi vào trong mộng; Hiệp khách tung hoành bóng đỏ lay; Quay mắt nhìn về người còn đó; Chiêu Hoa một kiếm rửa trời xanh” nàng vẫn luôn sùng bái!

“Khụ khụ...” Cổ họng có chút ngọt, một cỗ chất lỏng từ trong miệng phun ra, Đinh Hiểu Vân còn chưa kịp đau, đã rơi vào bóng tối.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Tiểu Thúy thấy tiểu thư nhà mình ói ra thật nhiều máu rồi hôn mê bất tỉnh, nhất thời thất kinh. Nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

“Tiên sinh, tiên sinh, không tốt, tiểu thư lại hộc máu.”

Chương 3

Thích Ứng Trong Mọi Hoàn Cảnh

Địa phủ, Diêm Vương điện.

“Bẩm Diêm Quân, ‘Công Tôn Hiểu Vân’ đã hoàn hồn.” Phán quan cúi đầu, giơ hai tay nắm thành quyền cao quá đầu, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

“Ừ.” Diêm vương gật đầu, “VẬY là tốt rồi, có điều... Chuyện kể tiếp người không được khinh thường, nhất định phải đưa vận mệnh của nàng nhập lại quỹ đạo.”

“Vâng, cần tuân ý chỉ Diêm Quân.” Phán quan quỳ lễ rồi mới lui ra.

Thấy Phán quan lui xuống, khuôn mặt cau có của Diêm vương mới chùng xuống, trong lòng thầm đồ mồ hôi:

Rượu vàng này mặc dù ngon, nhưng uống nhiều là hỏng việc! Người đáng chết chưa chết, người không nên chết lại thành kẻ chết thay, địa phủ câu nhằm hồn, cũng không phải chuyện đùa, nếu đúng lúc đưa hồn phách trở về hoàn dương là hoàn hảo, có điều lần này người nọ đã đầu thai, rơi vào đường cùng, đành phải mất bò mới lo làm chuồng, dùng kế di hoa tiếp mộc. Chỉ mong mọi chuyện có thể thuận lợi.

Đinh Hiểu Vân nằm trên giường, mắt tròn, kinh ngạc nhìn đỉnh giường.

Thì ra, bản thân, ít nhất là linh hồn của nàng, thật sự đã xuyên qua thời không tới Tống triều, hơn nữa là nơi mình luôn hướng tới, là thời Tống Nhân Tông có Triệu Chiêu anh tuấn tiêu sái, tao nhã như ngọc, danh khắp thiên hạ cùng Bao Chứng thiết diện vô tư, không sợ cường quyền, cứu giúp dân lành. Tối hôm trước đá nàng một cước khiến nàng trọng thương, hại nàng nằm trên giường không thể nhúc nhích, chính là Ngự miêu trong truyền thuyết, không biết “Ngự miêu” này có phải tốt như trong sách miêu tả không. Mà “nàng”, vậy mà là con gái duy nhất của Công Tôn Sách!

Khiến nàng cảm thấy khó tưởng tượng đó là, Công Tôn Hiểu Vân này ngoại hình mười phần giống nàng. Lúc nàng nhìn qua gương đồng thấy mặt “nàng”, nàng thật sự hoảng sợ. Khuôn mặt này, rõ ràng là mặt nàng năm mười sáu tuổi.

Đây là trùng hợp, hay là có mục đích nhất định? Mà nàng cuối cùng là may mắn hay là bất hạnh đây?

Việc này chỉ có thể tưởng tượng, giữa trăm vạn người không nhất định có thể xảy ra với một người, vậy mà lại phát sinh trên nàng! Chuyện này so với trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn chỉ sợ còn khó hơn.

Tuy rằng nàng vẫn ảo tưởng bản thân là nhân vật chính xuyên qua tới Tống triều, nhưng đó chỉ là ảo tưởng mà thôi. Lúc chuyện này thật sự xảy ra, lại là chuyện khác.

Nàng là một con người của thế kỷ 21, một không biết ngâm thơ đối câu, hai không biết nữ hồng, ba không biết tam tòng tứ đức; mà nơi đây không có điện, không có đèn, không có máy tính, không có ô tô máy bay, không có toilet, không có tất cả mọi phương tiện sống hiện đại, nàng làm sao bây giờ!

Hướng chi, ở đây nữ nhân hoàn toàn không có địa vị, không thể tự chủ trong xã hội, nàng rất khó tưởng tượng một “ngoại tộc” giống như nàng, làm thế nào sống sót được!

Nàng không dám tưởng tượng sau này nàng sẽ ra sao, mới nghĩ tới nhà xí vừa thối vừa bẩn, nàng đã sắp điên rồi!

Vừa rồi, nàng nhìn thấy Công Tôn Sách. Bỏ qua Triệu Chiêu chỉ thấy cái bóng không tính, ông ấy là người thứ hai nàng gặp sau khi tới Tống triều, quả thật giống trong sách kể, mặt rất trắng, đôi mắt mang quầng thâm rõ rệt, chòm râu hơi dài, lúc nói chuyện khẽ động qua động lại, trên đầu búi tóc, không đội mũ, trên người mặc một bộ áo dài màu xanh với viền áo màu đen, áo khoác màu xanh không có tay. Lúc nhìn nàng, mặt mũi hiền lành, trong mắt lộ vẻ quan tâm.

Lúc nàng mở mắt, ông ta đang ngồi ở bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, thấy nàng tỉnh lại, gần như vui quá mà khóc, nghẹn ngào nói:

“Hiểu Vân, con tỉnh rồi, làm vì phụ thật lo lắng!”

Khi đó, nàng mới biết, thì ra “nàng” là con gái của Công Tôn Sách, thì ra “nàng” cũng tên là Hiểu Vân, nhưng mà “nàng” là Công Tôn Hiểu Vân, mà nàng là Đinh Hiểu Vân.

Đinh Hiểu Vân có thể cảm nhận được quan ái của ông đối với “nàng” cũng như vương bận vì “nàng”, nhưng mà, nàng không phải là “nàng”. Nàng không biết trả lời thế nào, không biết nếu là “nàng”, “nàng” sẽ nói thế nào, nàng đành phải trầm mặc, sau đó nhắm mắt lại, bởi vì nàng thậm chí không dám nhìn vào mắt ông ấy. Nàng đành phải trốn tránh, trước khi nghĩ rõ ràng rốt cục tiếp theo nên làm thế nào, nàng không muốn nói gì.

Công Tôn Sách thấy nàng nhắm mắt lại ngủ, chỉ giúp nàng dèm chăn, lặng lẽ ngồi đó không nói lời nào. Lúc rời đi, Đinh Hiểu Vân không biết, bởi vì nàng sau đó đã ngủ thật.

Vết thương trên người Đinh Hiểu Vân mười ngày sau mới dần dần bình phục. Mười mấy ngày gần đây, nàng ngoại trừ ngủ chính là uống thuốc. Thuốc kia đen như mực, nồng mùi đông y, khiến nàng vừa nhìn thấy đã xúc động muốn nôn, nhưng nghĩ tới đau đớn trên người, khẽ cắn môi, nín thở mà uống hết. Nàng cũng không muốn lấy thân thể này ra đùa giỡn, cho dù hiện tại thân thể này là của “nàng”.

Mười mấy ngày qua, Công Tôn Sách thường xuyên đến, nhưng nàng nghe thấy có động tĩnh liền giả bộ ngủ, mặc ông ta bắt mạch cho nàng. Ngẫu nhiên lúc nàng uống thuốc ông ta cũng tới, nàng chỉ đơn giản trả lời vài tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Nhưng mà nói ra thật kỳ quái, những lúc đó, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, liền nhanh chóng ngủ mất, cho dù là ban ngày ngủ đã nhiều, tối muộn vẫn phải ngủ tiếp. Hơn nữa, mỗi ngày đều nằm mơ.

Trong mơ đều có một nữ hài tử, từ lúc nàng ba tuổi đến lúc mười sáu tuổi, từ lúc nàng lần đầu đọc thơ, lần đầu viết chữ, cho đến lúc tự mình viết thi phú; từ lần đầu tiên nàng mở sách thuốc của phụ thân, nghiên cứu bệnh cảm mạo xem dùng cách nào điều trị, tới đọc thuộc sách thuốc, thông hiểu y lý.

Nàng chỉ có phụ thân, không có mẫu thân; bằng hữu đầu tiên của nàng là một nha hoàn tên Tiểu Thúy; từ nhỏ nàng đã không thích nói chuyện, thích nhất đọc sách; nàng thích nghiên cứu y lý, thường xuyên cùng phụ thân thảo luận về y thuật; lần đầu tiên nàng nhìn thấy Triển Chiêu tuổi trẻ tuấn mỹ, liền xoay người bỏ chạy.

Sau đó, nàng bắt đầu nghiên cứu chế thuốc đặc trị vết thương sau khi Triển Chiêu mang theo một thân trọng thương trở về; lại sau đó, nàng bắt đầu nghiên cứu thuốc giải độc sau khi Triển Chiêu trúng độc hôn mê. Nàng có lẽ là thích Triển Chiêu, nhưng mà, Triển Chiêu rất ít khi xuất hiện trước mặt nàng, hoặc là nói, nàng rất ít khi đi tìm Triển Chiêu.

Trong mộng của Đinh Hiểu Vân, tiểu cô nương lớn lên thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, mà ở đó, tình tiết đều diễn ra rất chi tiết, thậm chí ngay cả cô nương kia đọc sách thuốc, nội dung, dược liệu, y lý, phương thuốc các loại

đều nhìn thấy. Hơn nữa mỗi khi nàng tỉnh mộng, những chuyện đó nàng đều nhớ vô cùng rõ, giống như khắc vào trong đầu nàng vậy.

Từ lúc Tiểu Thúy bắt đầu xuất hiện trong mộng, Đinh Hiểu Vân đã mơ hồ biết, người này có lẽ chính là Công Tôn Hiểu Vân. Chuyện nàng mơ, đều là chuyện Công Tôn Hiểu Vân từng trải qua. Vì chứng thực suy đoán của mình, mấy ngày trước, nàng đặc biệt cùng Tiểu Thúy nhắc tới vài chuyện trong mộng của nàng, mà đáp án từ miệng Tiểu Thúy, hoàn toàn chứng minh đó là sự thật.

Nhưng mà, nàng không rõ, vì sao nàng lại ở trong thân thể Công Tôn Hiểu Vân, Công Tôn Hiểu Vân thật sự đi đâu rồi? Nàng vì sao mỗi ngày mơ thấy ký ức của Công Tôn Hiểu Vân, nàng vì sao có thể nhớ kỹ nhiều tri thức y học như vậy, nàng thậm chí cũng không biết bản thân mình, Đinh Hiểu Vân ở thế kỷ 21, có phải đã chết rồi không.

Trước đó, chuyện duy nhất nàng nhớ rõ, chính là mình đang ngủ. Sau đó, giống như mơ một giấc mơ, đến một nơi kỳ quái, gặp phải vài người kỳ quặc, sinh ra một số chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng nàng không nhớ rõ đó là nơi nào, đó là người nào, đã xảy ra chuyện gì. Sau đó, cảm giác tỉnh lại, chính là đã nằm trong quan tài kia.

Chuyện nàng không rõ rất nhiều, nhưng mà ngoại trừ tiếp tục mơ về Công Tôn Hiểu Vân, nàng không tìm ra, cũng không biết làm sao tìm ra được đáp án. Vì thế nàng cứ như vậy qua ngày, uống thuốc, ăn, ngẫu nhiên ngồi dậy một chút, cùng Tiểu Thúy trò chuyện, ngủ cùng nằm mơ cơ hồ trở thành nội dung cuộc sống của nàng. Cứ thế lại qua mười ngày nữa.

Trung thu dần dần tới gần, thân thể dần khỏe lại, mà về chuyện của Công Tôn Hiểu Vân, đêm qua trong mộng, một khắc kia khi “nàng” đọc sách, chính là lúc “nàng” chết đi. Mà nguyên nhân chết, không rõ! Đây có tính là chết bất đắc kỳ tử không? Hay là “nàng” cũng giống nàng, ngủ một giấc là chết. Nàng nghĩ, có phải linh hồn các nàng vì nguyên nhân không rõ đã trao đổi thời không. Nàng thậm chí đoán, có phải đây là kiếp trước của nàng? Nhưng mặc kệ nàng đoán thế nào, cũng không có cách tìm ra đáp án.

Vì thế, Đinh Hiểu Vân dứt khoát không đoán nữa. Sau khi tới Tống triều gần một tháng, nàng quyết định: “Thuyền đèn đầu cầu tự nhiên thẳng”. Sống cho thật tốt, bất kể nàng là Đinh Hiểu Vân hay Công Tôn Hiểu Vân, nàng chính là nàng, chính là “Hiểu Vân”.

Chương 4

Chiết⁽¹⁾ Hoa Án, Đi Chơi Tết Trung Thu

Hiểu Vân chính thức gặp Triển Chiêu, là trước Trung Thu một ngày. Hôm đó, thời tiết rất tốt.

Bầu trời xanh thăm thẳm, trong veo như đã được gột rửa; từng đụn mây trắng cuộn như sợi bông, phiêu tán trong không trung. Ánh mặt trời âm áp, gió nhẹ phất phơ lùa qua mặt. Hoa quế trong viện tỏa mùi thơm nhàn nhạt. Đầu thu ở Khai Phong, có thể nói là thời tiết khiến người ta vui vẻ, không khí khiến người ta thư thái.

Hiệu Vân đem bàn ghế ra sân viện ngồi phơi nắng, vừa híp mắt nhìn Tiểu Thúy tỉ mỉ nhặt từng bông hoa quế nhỏ nhỏ rơi trên mặt đất. Tiểu Thúy nói sẽ làm bánh hoa quế cho nàng ăn, bởi vì, tiểu thư nhà nàng rất thích món này. Có điều, đối với nàng mà nói, thứ này chỉ từng nghe nói trong tiểu thuyết và phim truyền hình, chưa từng ăn thử, có thích hay không, ăn xong mới biết. Nghĩ tới đây, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Chính vào lúc này, Tiểu Thúy đang ngồi trên mặt đất bỗng đứng lên, phúc thân ra phía sau nàng, hô lên Triển đại nhân.

Triển Chiêu này quả nhiên là mèo, đi đường một chút thanh âm cũng không có. Lúc ấy, Hiệu Vân chính là nghĩ như vậy.

Hiệu Vân còn chưa quay đầu nhìn, phía sau đã truyền tới tiếng Triển Chiêu. Trong sáng, trầm ổn, có chút từ tính, cực kỳ giống âm sắc đàn violon.

“Hiệu Vân cô nương đã khỏe hơn chưa?”

Hiệu Vân đứng lên quay người lại, thấy một nam tử tuổi còn trẻ đứng phía sau nàng dưới tàng cây.

Chỉ thấy hấn khuôn mặt tuấn lãng, khí vũ hiên ngang. Mày kiếm nghiêng nghiêng, tị nhược huyền đàm, vẻ mặt cương nghị, khóe môi nở nụ cười yếu ớt như có như không, khiến người ta có cảm giác như gió xuân, lại nhìn ánh mắt kia, trong suốt như suối, thâm thúy như đầm nước sâu, khiến người ta nhìn không thấy đáy.

Một thân trường bào màu lam, vạt áo trắng như tuyết, sạch sẽ khoan khoái, mặc trên người hấn vô cùng dễ nhìn; bạch ngọc khảm trên dây búi tóc màu lam, tóc dài thả trên vai; dáng người cao ngất, đứng dưới tàng cây, thật sự là ngọc thụ lâm phong.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, loang lổ trên người hấn, một chút lại một chút, sáng lấp lánh, càng khiến người ta thần mê hoa mắt.

Nhưng mà...

Hiệu Vân theo bản năng xoa ngực, nhìn nho nhã như vậy, nội liễm như vậy, thế mà cho nàng một cước thô lỗ như vậy, hiện tại nghĩ lại vẫn còn đau. Cho dù hấn là Phan An tái thế, nàng vẫn thấy trong lòng sợ hãi.

Triển Chiêu tất nhiên thấy động tác của nàng, muốn mở miệng xin lỗi lại xấu hổ cười cười, hai tay ôm quyền áy náy nói:

“Ngày ấy Triển Chiêu lỡ mãng, làm sai khiến Hiểu Vân cô nương bị thương, hại cô nương nằm trên giường hơn mười ngày, đúng là Triển Chiêu đã sai, Triển Chiêu lúc này xin cô nương thứ lỗi.”

Nói xong, liền cúi mình hành lễ.

Người đá ta thành trọng thương, nói một câu thế là kết thúc? Nói thật, nếu phát sinh cùng loại chuyện này, Hiểu Vân sẽ nói vậy. Nhưng mà, ai bảo nàng là fan của Triển Chiêu, ai bảo nàng thích thưởng thức người dễ nhìn, mà hắn là một lam nhan họa thủy chứ? Huồng chi, hắn giải thích rất thành ý, cúi đầu đạt bốn mươi lăm độ. Vì thế nàng chỉ có thể trong lòng thở dài, sau đó quyết định bỏ qua chuyện cũ.

“Triển đại nhân nói quá lời, việc đêm đó tôi cũng không nhớ rõ lắm, có điều tôi tin tưởng Triển đại nhân tất nhiên không phải cố ý, nay tôi đã khỏe rồi, Triển đại nhân không cần để mãi trong lòng.”

Triển Chiêu thấy thân thể nàng đã không còn trở ngại, nói mấy câu rồi đi. Trước đó để lại cho nàng một bao điểm tâm, nói là tiện việc công mang từ Tô Châu về. Hiểu Vân nghĩ, phỏng chừng hắn cũng rất áy náy với việc ngộ thương đó, bằng không sẽ không nghĩ tới chuyện mang đồ về cho nàng trong lúc làm việc. Phải biết, việc khiến Triển Chiêu trong đầu toàn công việc quan tâm, rất không dễ dàng.

Có điều hương vị của điểm tâm này không tệ, xốp xốp, vị ngọt tự nhiên, còn có một chút hương hạt dẻ, thật hợp với khẩu vị của Hiểu Vân. Bằng không, thật phí công hắn mang từ xa về.

Cách một ngày, là Trung thu.

Trung thu, chính là ngày hội truyền thống của Trung Quốc, từ lúc có Trung thu tới nay, dân chúng Trung Quốc đối với ngày này vô cùng coi trọng. Tống Triều cũng không ngoại lệ, Biện Lương chính là đô thành của Bắc Tống, độ náo nhiệt tất nhiên không thể tầm thường. Trong sáng tác “Đông Kinh mộng hoa lục” của Mạnh Nguyên Lão có một đoạn ghi lại:

“Trước tết Trung Thu, các cửa hàng đều bán rượu mới, trang trí lại mặt tiền. Người trong chợ thì nhau uống rượu, tới giờ Ngọ chưa tan, nhà nào không có rượu thì kéo băng hiệu xuống. Là lúc cua ngao vừa lớn, cây lựu, ớt bột, lê, táo, hạt dẻ, nho khoe sắc, tranh quất đầu vụ đưa ra thị trường. Đêm Trung thu, nhà giàu thì treo đèn kết hoa trên đài cao, dân gian thì tranh nhau chiếm lấy chỗ ở tửu lâu mà ngắm trăng, to nhỏ ồn ào. Bên trong nhà dân thường, đêm sâu còn nghe tiếng nhạc sinh ca, uốn lượn như mây. Ngay cả chốn đồng quê cũng có tiếng tiêu réo rắt, chợ đêm chật ních tới tận sáng hôm sau.”

Đó chính là cảnh tượng náo nhiệt của thành Biện Lương thời Bắc Tống vào tết Trung thu. Mà lúc này, trong thành Biện Lương chính là cảnh tượng trên, phố lớn ngõ nhỏ, mỗi ngôi nhà, tửu quán đều tràn ngập sắc thái hội họp vui mừng. Nhưng mà, trong đó không bao gồm phủ nha phủ Khai Phong.

Người của phủ Khai Phong, ngoại trừ Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, từ Triển Chiêu, cho tới một sai dịch bình thường không có phẩm trật, từ sáng sớm hôm nay đã bắt đầu bận rộn. Ngày hội này, nhiều người náo nhiệt, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là cơ hội tốt cho bọn đạo chích mượn gió bẻ măng. Vì thế, phủ nha cùng người có liên quan cả ngày đều lo đi bắt trộm.

Về phần Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, hình như là bị ai đó mời đi dự tiệc. Cũng không biết là đi Nam thanh cung hay là Vương phủ Thừa Tướng. Người nào người nấy đều đi hết, trong phủ nha bỗng nhiên vắng lặng.

Việc này không cần Hiểu Vân đi hỏi cũng có người kể cho nàng biết. Nữ nhân ở một chỗ không có việc gì làm, lại Đông gia dài Tây gia ngắn, hay còn gọi là bát quái. Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy, hai người các nàng tuy theo cách nói hiện đại còn đang vị thành niên, có điều vẫn là hai nữ nhân. Tiểu Thúy nói, nàng nghe, gần đây nàng nghe từ Tiểu Thúy không ít chuyện bên ngoài phủ nha Khai Phong phủ.

Ví dụ như con trai trưởng của Bàng thái sư nạp thêm mấy phòng thiếp thất, Vương thừa tướng bao lâu nữa sẽ có rể đông sàng, hoa khôi nào ở thanh lâu hôm qua được ai mời về phủ, gánh hát nào mới tới Biện Lương biểu diễn, tửu lâu ở phố đông mới ra điểm tâm hương vị mới v.v... Nội dung vô cùng phong phú, bao hàm toàn diện, cũng không biết cô gái nhỏ này làm sao nghe được.

“Thúy nhi, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi!” Hiểu Vân ăn xong quả quýt, vỗ vỗ tay đề nghị. Nói là đề nghị, không khác gì ra lệnh, Tiểu Thúy tất nhiên chỉ có nghe lời.

Một tháng qua nàng chưa từng rời khỏi Nam viện này đây! Theo nàng biết, Bắc Tổng dân phong tương đối cởi mở, tết Nguyên Tiêu hay Trung thu, các thiên kim tiểu thư, hào môn phu nhân đều có thể ra ngoài dạo phố du ngoạn. Nghe nói, nếu có nam nữ nhìn trúng nhau ở hội đèn lồng, liền có thể kết bạn du ngoạn tới hai, ba ngày không trở lại. Chuyện này, nàng có thể thừa cơ hội đi khảo chứng xem có thật hay không.

Phố phường của ngàn năm trước, tuy rằng không có cửa hàng tráng lệ trang hoàng tinh xảo, nhưng thứ gì cũng có, trà lâu khách điểm, hàng gạo hàng vải, sơn phấn bột nước, đồ cổ tranh chữ, các loại đồ ăn đều có. Lại thêm hôm nay là Trung thu, tửu quán các nơi hết sức náo nhiệt.

Sắp tới hoàng hôn, rất nhiều chủ quán bắt đầu thấp đèn lồng đỏ, người đi đường ngày càng nhiều lên, rộn ràng nhộn nhạo, hoặc là kết thành một đám đông, hoặc tốp năm tốp ba, cũng không thiếu có đôi có cặp, chàng chàng thiếp thiếp. Bên trong đám đông, không ít tiểu thư hoặc phu nhân ăn mặc tinh xảo, bên cạnh đi theo vài ba nha hoàn, chắc đều là nữ quyền nhà giàu có trong kinh thậm chí còn có tài tử giai nhân ngâm thi đối họa, như hoa mỹ quyền, ca múa thái bình, trêu đùa đuổi nghịch, rất náo nhiệt.

Thấy cảnh này, Hiểu Vân không thể không có chút cảm khái, thành Biện Lương quả thật phồn hoa, có lẽ vì đây là thời kỳ cường thịnh của Bắc Tống.

Đi trong đám đông, Hiểu Vân theo thói quen kéo tay Tiểu Thúy.

“Thúy nhi, hôm nay cũng bán đèn hoa đăng sao?” Nhìn thấy không ít người trong tay cầm nhiều kiêu hoa đăng, Hiểu Vân tò mò hỏi: “Hôm nay là Trung thu, không phải Nguyên tiêu mà.”

“Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta cũng mua một cái đi, cô xem đèn hoa sen kia thật đẹp.” Tiểu Thúy hâm mộ nhìn một đôi nam nữ đi ngang qua, trong tay nàng kia cầm một chiếc đèn hình hoa sen hồng nhạt, hai người sánh vai mà đi, vừa nói vừa cười, xem ra rất thân mật.

Hiểu Vân cười cười, trêu tức nói: “Được, chúng ta mua một đôi giống nhau, có điều, tiểu thư ta không thể tìm được lang quân cho em đâu.”

Tiểu Thúy đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa giận, trừng mắt nhìn nàng, “Tiểu thư!”

“Không được sao? Vậy làm sao bây giờ...” Hiểu Vân ra vẻ khó xử, “Vậy ta giả làm lang quân, em miễn cưỡng chấp nhận vậy nhé?”

Tiểu Thúy mặt càng hồng hơn, lúc này đã ghen đỏ, giận dỗi giậm chân: “Tiểu thư! Cô còn như vậy Tiểu Thúy sẽ không theo cô nữa.”

Hiểu Vân đùa giỡn Tiểu Thúy thật vui vẻ, thấy nàng như vậy, tâm tình vô cùng sáng khoái, phá lên cười.

Tiểu Thúy chỉ cảm thấy thật mất mặt, chui vào một gian sạp bên đường. Người qua lại đông đúc, đẩy các nàng ra xa nhau dần.

Ghi chú:

1. Chiết: bẻ, hái.

Chương 5

Gặp Lại Dưới Ánh Trăng

Hiểu Vân thấy các nàng bị chia cách, đang muốn tiến lên từng bước, không ngờ bị người ta đụng phải, lão đảo một chút. Đợi nàng quay đầu muốn tìm Tiểu Thúy, bên kia đã không thấy bóng dáng Tiểu Thúy đâu, liền đi tìm.

Tìm một hồi, đã sắp tới bờ sông Kim Thủy, cũng không thấy Tiểu Thúy, Hiểu Vân không khỏi có chút lo lắng, đứng trong đám người, không biết làm thế nào cho phải.

Chính vào lúc này, một cỗ hương khí nồng đậm như mũi lan tới, theo sau là một đôi tình lữ hương nàng đi tới. Bởi vì hương khí đặc biệt, Hiểu Vân không khỏi nhìn họ nhiều hơn một cái.

Nam tử kia coi như một tài tử anh tuấn có phong độ, mà nàng kia không tính là xinh đẹp, nhưng tư sắc không tầm thường, quần áo cũng vô cùng tinh tế. Nam tử một tay ôm vai nàng kia, giống như thỉnh thoảng thủ thi vài câu nói, nàng kia thẹn thùng vạ phần nhìn hắn, cười đến mê lòng.

Chẳng lẽ đây là một đôi “nhất kiến chung tình” ở hội đèn lồng, sau đó “tài tử giai nhân” cùng nhau du ngoạn?

Cho dù lòng hiếu kỳ Hiểu Vân nổi lên, nàng cũng biết “phi lễ chớ nhìn”, theo dõi chuyện riêng tư của người khác, nàng không làm. Nhưng lần này không biết vì sao, hai chân nàng như vô thức liền động, đợi nàng phản ứng được thì đã đi theo họ nhiều con đường, hơn nữa càng đi càng xa, đã tới chỗ không người.

Đang lúc nàng còn ảo não về hành vi của mình, hai người phía trước lại có động tĩnh. Hiểu Vân phản xạ co mình lại, trốn sau một thân cây. Bị họ phát hiện mình theo dõi phía sau sẽ rất xấu hổ.

Ở đây không có đèn đuốc, chỉ có trăng chiếu sáng rực trên trời, so với đèn còn sáng hơn. Nếu trốn đi, phải đợi bọn họ đi trước đã, Hiểu Vân không dám tùy tiện đi ra, chỉ có thể núp sau thân cây trốn tránh. Đợi bọn họ chàng chàng thiếp thiếp dưới trăng dưới hoa xong rồi, nàng sẽ đi. Nhưng mà, ở đây muỗi thật nhiều, mùa thu muỗi rất độc, còn lại tới cuối cùng chính là “cường giả”. Nếu có nước hoa thì tốt rồi, có thể xịt đuổi muỗi, có điều nàng không thích mùi nước hoa. Giống như mùi trên người hai người kia vậy, quá nồng, nàng không thích.

Không đúng! Mùi kia không đúng! Nàng biết mình vì sao lại theo tới đây rồi, đó là mùi mị hương, đặc biệt dùng để mê loạn lý trí của nữ nhân!

Đợi nàng ý thức được điểm này, đã không còn kịp nữa. Lúc nàng ngó ra, nữ nhân kia đã bị nhét vào bao tải. Không biết từ đâu một người xuất hiện, vác bao tải lên vai rồi bỏ đi.

Hiểu Vân dựa sát vào thân cây, theo bản năng ngừng thở, thu lại góc áo, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Giờ phút này nàng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng: chỉ mong bọn họ không nhìn thấy nàng mới được, ông trời phù hộ!

Nhưng mà, trời không chiều lòng người. Nàng không biết mình khi nào lại đập lên một nhánh cây, mà nhánh cây này không biết quá mạnh mẽ hay là không đủ dẻo dai, cố tình vào thời khắc phi thường này lại gãy, phát ra một âm thanh vô cùng thanh thúy, trong màn đêm lặng lẽ rất khiến người ta chú ý.

Ông trời, người muốn diệt ta!

Nàng nghe thấy có tiếng người đi tới.

Không thể cứ vậy chờ chết! Đang lúc nàng tuyệt vọng, đột nhiên linh cơ chợt động.

Chỉ mong người kia không biết bơi, đây chính là cơ hội cuối cùng, Hiểu Vân nghĩ thế, hít sâu một hơi, nhảy mạnh lên, một đầu lao xuống sông.

“Bùm bùm” một tiếng, bọt nước tung lên, một đám quạ đen toán loạn từ trên cây bay ra.

Tuy là đầu thu, nhưng nước sông đã lạnh, trong nháy mắt, nàng cảm thấy trái tim mình cơ hồ không thể chịu nổi hàn ý đang xông vào. Nhưng nàng một khắc cũng không dám dừng lại, cắn chặt hàm răng, lặn trong nước rồi khua tay hướng về phía trước bơi tới. Cho đến lúc không thể nín thở nữa, mới lộ đầu lên mặt nước hít thở, sau đó lại chui xuống nước liêu mạng bơi về phía trước. Cứ thế lặp lại vài lần, cuối cùng bơi tới bờ bên kia.

Hiệu Vân vịn bên bờ cỏ dại, giấu mình trong bóng tối, mở to hai mắt nhìn bờ bên kia, lặng lẽ chờ. Khoảng cách hai bờ sông ước chừng bảy trượng, hơn nữa cây cối thấp thoáng, Hiệu Vân không thể thấy rõ động tĩnh ở bờ bên kia, đành phải nằm im không nhúc nhích.

Không biết đã ngâm mình trong nước bao lâu, chỉ biết thân thể mình đã đông lạnh không còn cảm giác, Hiệu Vân mới dám động một chút, sau đó dùng sức chín trâu hai hổ từ trong nước bò lên. Lúc lên bờ, thở dốc, cơ hồ là kiệt sức. Hiệu Vân nhìn tay mình, đã phồng trắng lên rồi, bề mặt nhăn nheo như lão bà chín mươi tuổi, tóc đã rối tung không ra bộ dáng, quần áo ướt sũng dính trên người rất không thoải mái, gió lạnh thổi qua, nhịn không được run lên. Muốn chạy một chút cho thân thể ấm áp, lại phát hiện mình căn bản không còn chút khí lực nào. Vì thế đành ôm chặt hai tay, muốn tìm lại một chút cảm giác, kéo hai chân nặng nề thông thả tiến về phía trước.

Lần đầu du ngoạn phủ Khai Phong, còn chưa ra khỏi cổng thành Khai Phong đâu, vậy mà đã xảy ra chuyện này, nàng có phải rất xui xẻo không?

Trăng tròn treo trên trời lác lư tỏa sáng, bốn phía cây cối tỏa bóng, thoang thoang mùi hoa, một đêm thật đẹp. Nhưng giờ phút này, nàng không có cảm hứng thưởng thức, chỉ trông mong nhanh chóng gặp được ai đó, chỉ cho nàng đường về phủ nha Khai Phong như thế nào. Có lẽ, lần này lão thiên gia giúp nàng, vì phía trước có bóng người thấp thoáng, vội bước nhanh chân tới gần.

Triển Chiêu từ xa thấy có người đang đi tới. Nhưng bộ dáng người đó khiến hấn nảy sinh nghi hoặc.

Búi tóc tan tác, tóc dài rối tung dính trên mặt, trên người. Quần áo ướt sũng nước, giống như vừa từ dưới sông lao ra vậy. Mặt nàng nhìn không rõ, nhưng từ đường cong cơ thể có thể nhận ra đây là một nữ nhân. Triển Chiêu giật mình, đêm hôm khuya khoắt, vùng hoang vu dã ngoại, sao lại có một nữ tử đơn độc đi lại, bộ dáng lại như vậy.

Lúc này, người đó tăng tốc chạy tới gần.

Triển Chiêu quát một tiếng: “Người nào!”

Hiệu Vân bị lạnh cóng nói không ra lời, đúng lúc này hắt xì vài cái.

Triển Chiêu thấy nàng không đáp, vì thế vận sức dưới chân, bước nhanh vài bước, chốc lát đã tới nơi.

Hiệu Vân thấy hấn đến gần trước mặt liền kích động bật khóc. Là Triển Chiêu, là Triển Chiêu!

“Hiệu Vân cô nương! Người sao lại ở đây?” Lúc Triển Chiêu phát hiện người này là Hiệu Vân rất kinh ngạc, vội bước nhanh hơn.

Hiệu Vân muốn nói, nhưng hàm răng đánh lập cập không khống chế được, đành ngẩng đầu đáng thương nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy cả người nàng ướt đẫm, lạnh không nói nên lời, liền cởi ngoại bào đưa cho nàng.

Hiệu Vân nhận ngoại bào của hấn khoác vội lên người, tuy rằng không có cảm giác ấm áp, nhưng trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, an tâm hơn rất nhiều. Thời khắc này, khẩn trương cùng sợ hãi trong lòng đột nhiên biến mất, ngược lại không thể khống chế cảm xúc của mình, oa một cái khóc âm lên.

Triển Chiêu thấy nàng ngồi ở đó, co người lại, khóc thê lương đáng thương, khiến người ta nhìn mà đau lòng, lại không biết an ủi thế nào cho tốt, càng không biết nàng cuối cùng gặp phải chuyện gì, đành ngồi xồm xuống bên cạnh, nâng tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Hiệu Vân khóc một hồi lâu mới dừng lại, cảm xúc cũng dần ổn định. Dùng tay áo lau mặt rồi mới đứng lên.

“Triển, Triển... đại, đại nhân, chúng ta, trở... trở về đi.” Khóc đủ mới phát hiện, mình vẫn lạnh như vậy, không quay về sẽ lạnh thành chuyện lớn.

Triển Chiêu gật đầu, hai người liền trở về.

Nhưng trên người Hiệu Vân ướt đẫm, cả người lạnh lẽo, mà vừa rồi ngoại bào Triển Chiêu đưa nàng cũng đã ướt phân nửa, nào có tác dụng gì? Triển Chiêu thấy nàng run như lá cây gặp cuồng phong, sắc mặt tái nhợt, môi xanh tái, bộ dáng chật vật thê thảm, không khỏi lo lắng. Nàng bị mình ngộ thương, vừa khỏe lại không lâu, hôm nay lại chịu lạnh, nếu nhiễm phong hàn, chỉ sợ nội thương tái phát, sẽ không thể vãn hồi! Cứ như vậy không được, phải nhanh về phủ Khai Phong thôi.

Triển Chiêu đột nhiên ngừng lại, làm hại Hiệu Vân đi sau thiếu chút dụng phải, Hiệu Vân khó hiểu nhìn Triển Chiêu xoay người lại, lờm hấn một cái, còn không đi ta sắp chết công rồi đây!

“Hiệu Vân cô nương, để Triển Chiêu đưa người trở về đi, cứ đi bộ thế này, thân thể cô nương sợ rằng không chịu được.” Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân chân thành nói.

Đưa thế nào? Gọi xe? Ở đây hoang vắng tìm đâu ra xe? Hiệu Vân khó hiểu nhìn hấn.

Triển Chiêu nhìn nàng một cái, hai tay ôm quyền, nói nhanh “Triển Chiêu thất lễ”, hai tay duỗi ra ôm ngang lấy nàng. Hiểu Vân chưa kịp phản ứng, người đã bắt đầu chạy.

Hiểu Vân cố nén không hét ầm lên, hai tay phản xạ muốn vòng qua ôm cổ hắn. Trời ạ! Hắn hành động nhanh quá, cho dù hắn có ý tốt muốn cho nàng “đi máy bay”, cũng phải nói trước với nàng một câu chứ!

Gió phần phật thổi qua tai, Hiểu Vân lúc này càng lạnh hơn, chỉ trông ngóng được ngâm mình trong nước ấm. Nguồn nhiệt duy nhất bên cạnh đang ôm mình chạy dù là một nam nhân, lúc này bất kể nam nữ khác biệt gì đó, liền ôm chặt lấy dán mình trong ngực hắn, tìm kiếm chút hơi ấm.

Triển Chiêu bị nàng ôm như vậy liền kinh ngạc, cũng may sắp về tới nhà, không ảnh hưởng tới hắn thi triển khinh công, bằng không... Ôi! Cô gái nhỏ này thật sự là lạnh đến hồ đồ rồi, chỉ khổ cho hắn...